

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXI.

V Ljubljani 19. mal. travna 1878.

List 16.

Ant. Mart. Slomška zbrani spisi.

Gospod Mib. Lendovšek, kaplan in katehet v Ptuj, poprijel se je že pred nekaj leti jako lepega in koristnega dela: zbrati, vrediti in skupaj na svitlo spraviti spise Slovincem nepozabljivega škofa Antona Martina Slomška. Že leta 1876 prišla je na svitlo prva knjiga: Slomškovske pesmi, letos pa druga: Basni, prilike in povesti. Slovenski časniki so teh dveh knjig že omenjali, vendar mislim, da ne tako gorko, kakor zaslužite. Meni se dozdeva, da je posebno priprosto ljudstvo naznanila veči del prezerlo. In vendar bi si jaz želel, da bi bili te dve knjigi razširjeni do naj zadnje hišice slovenske, in ko bi mogel, podaril bi jih vsem slovenskim šolarčkom, in prepričan sem, da bi jih brali z veseljem in z veliko koristjo; zakaj, kolikor poznam slovenskih knjig, ne najdem lahko lepših, bolj mičnih, za prosto ljudstvo in za šolako mladino bolj pripravnih, kakor so Slomškovske knjige. Ker „Zgodnjo Danico“ bere tudi mnogo priprostih ljudi, naj na tem mestu spregovorim nekoliko o teh dveh knjigah. Ako s tem napravim koga, da si kupi eno ali drugo, ali obé, ne bojim se, da bi mu bilo žal za denar.

Škof Ant. Mart. Slomšek je pri Slovincih v tako dobrem, v tako blagem spominu, da v priporočilo njegovih spisov zadoštuje skoraj imenovati le njegovo ime. Poznam gospoda, kateri je imel, in morda še ima navado, bogoslovcem, s katerimi je v ozki dotiki, pri raznih priložnostih omenjati ranjcega Slomška; pa kedar se ga je spominjal, in da je le imenoval njegovo ime, postale so mu solzne oči. Bil je pa Slomšek tudi res pravi mož po volji Božji. Sin slovenskih starišev kmečkega rodú imel je mehko, blago serce, polno ljubezni do svojega naroda. Toda ta ljubezen ni bila navadna samo natorna nagnjenost, ampak vzvišena, v živi veri prerोजना, prava kerščanska ljubezen. Ta ljubezen razlita je po vseh njegovih spisih. Da bi tej ljubezni duška našel, pisal je in pél. Zato je Slomšek pravi pesnik. Njegove pesmi niso prisiljene, ampak izviraajoče iz serca segajo tudi do serca. Resnično je, kar piše gosp. zbiratelj in vrednik pesmi v predgovoru: „Toliko vem, da kdor koli ima serce na pravem mestu, bode te pesmi z veseljem bral, in občutil plemeniti, blažilni duh, kterega so polne.“ — Po izgledu nebeškega Učenika bil je Slomšek posebno prijatelj otrok. Njegove „pesmi veselih otrok“ so tako preserčne, lahke in otroškim sercem primerne, da se otrokom hitro prikupijo. Posebno znana je med temi pesem: Angel varih:

Po sveti angel hodi,
Ne vidi ga oko;

Pa vendar tebe vodi,
In var'je te lepo.
V nebesih angel je doma,
Nebeški Oče pošlje ga. Itd.

Slišal sem petletno deklico, ki je vso to lično pesmico na pamet znala.

Kakor pravi naslednik sv. apostola Pavla, hoče tudi Slomšek vsem biti vse. Pridruži se trudnim delavcem na polji, ter jim veselo zapoje:

Glejte! že solnce zahaja,
Skoraj za goro bo šlo;
Hladen počitek nam daja,
Pojd' mo veselo domo!

Čujte zvoniti!

Počivat zvoní!

Zvoní, le zvoní nocoj,
Sladko počivat zapoj!

Privoži jim po storjenem delu počitek in okrepčanje, uči jih pa tudi povzdigovati serce k Očetu, od kterega pride vse dobro:

Delo smo danes storili,
Naj se vsa vas veseli;
Bomo se tud' poživili,
Že se večerja hladí.

Sed' mo za mizo in jejmo
S pametjo Božje darí;
Serce hvaležno imejmo
Stvarniku, ki nas žíví!

Vzemimo jedi, in pijmo
Sladkega vinca bokal;
Svoj'ga Očeta hvalimo,
Ki nam tak dobrega dal! Itd.

Tudi med vojaki ga najdemo, kterim zapoje potnico:

Leži, leži ravnó poljé,
Po polji bela cesta gre;
Po cesti krepko stopajo,
Prelepi mladi fantje so.

Pa tudi te prijazno spominja na Boga:

Veselo hočemo zapet',
V Boga zaupanje imet';
Pogumno bomo streljali,
Sovražniki pa bežali.

Ravno tako v veseli vinski družbi v vinskih goricah ne pozabi Boga in ne zataji skerbnega 'dušnega pastirja:

Bratje moji in sestrice,
Vi mladenči in device,

Smo veselega serca,
Le zahvalimo Boga.

Gerdo, gerdo bi pač bilo,
Ako bi se nam zgodilo,
Da b' se kateri tak' napil,
Da b' mu pot prevozek bil.

Sploh njegov pobožni duh povsod najde in vidi Boga. Zato je tudi resnično, kar piše g. Lendovšek: „To je Slomšekovih pesmij nedosegljiva posebnost, da nas skoraj vsaka izmed njih povzdiguje v nadzemeljske višočine!“ —

Slomšekove pesmi so tudi za petje prav pripravne. Mnogo se tudi pogosto slišijo. N. pr.:

Lehko noč!

Daj nam Bog svojo pomoč! Itd.

Koliko lepih misli je ravno v tej pesmi! Kakor:

Zdaj počivat zdravi gremo,
Al' pa vstanemo, ne vemo,
Smertna ura, zadnji dan
Je neznan.

Ali pa:

Sprav'no se,
Roke si podajmo še!
Naj sovraštvo naše mine,
Vsaka jeza 'z serca zgine,
Prej ko solnce zašlo bo
Za goró.

Izmed „pobožnih pesmi“ je mnogo pripravnih tudi za petje v cerkvi. Prav lepa je postavim obhajilna:

Hvali svet odrešenika
In pastirja dobrega;
Hvali duša učenika,
Hvali svoj'ga ženina!
Zdaj povzdigni serce svoje,
Jezik glasno naj zapoje,
Čast in hvalo Jezusu,
Zakramentu svetemu. Itd.

Tudi zunanja oblika Slomšekovih pesmi je lična, jezik dosti čist in gladek, posebno ako se pomisli, da slovenščina ob njegovem času ni bila na tisti stopinji, kakor dandanes.

Nič manj priporočila vredne, kakor Slomšekove pesmi, so tudi njegove basni, prilike in povesti, ki so zbrane v drugi knjigi. Tu najde čitatelj malo da ne 400 strani mičnega, lahkega pa jako koristnega in podučnega berila. Kako radi berejo kmečki ljudje take povesti ob nedeljah po kerščanskem nauku! Kako z veseljem poslušajo, ako jim jih kdo na glas bere pri preji ob dolgih zimskih večerih! S posebnim pridom pa se more ta knjiga v roke dati učencem in učenkam ljudskih šol. Jaz še zdaj pomnim, kako mogočen vtis je napravila name povest „Nevredno sv. obhajilo“ (str. 168), katero sem bral v „Drobtinicah“, ko sem se bil ravno gladko brati naučil. In še človek, ki ima opraviti z resnimi študijami, ali ki ga moré raznoverstne skerbi in opravila, v prosti urici prav s pridom lahko seže po Slomšek; in ako bere nedolžno povestico, se pri njej tako nekako prijetno odpočije, in rekel bi — dobrodejno pomladí.

Škoda je, da ni družba sv. Mohora mogla izdati Slomšekovih knjig, ker po tem potu bi se bile naj lože razširile med slovensko ljudstvo. Tako so pa nekoliko dražje, vendar gledé na notranjo vrednost ne predrage. Pesmi veljajo broširane 90 kr., terdo vezane 1 gl. Naročujejo se v tiskarni družbe sv. Mohora v Celovcu, ali pa pri g. izdajatelju Mih. Lendovšek-u v Ptuj (Pettau). Basni, prilike in povesti pa veljajo broširane 1 gl. 20 kr.,

terdo vezane pa 1 gl. 30 kr. Dobivajo se tudi pri Ljubljanskih in drugih knjigarjih. Kmečkim ljudém, ki bi jih morebiti za-se ali za otroke radi kupili, pa se včasih ne vedó kam obrniti, bodo gotovo gospodje duhovni pastirji radi postregli, ter jim jih naročili. Sezimo obilno po teh dveh lepih knjigah!

Gosp. izdajatelju pa smo Slovenci hvalo dolžni, da nam je zbral in tako pogube oiel te svitle, pa do zdaj po tako različnih knjigah raztresene iskricice slovenskega slovstva. Želimo in tudi upamo, da bode kmalo popolnoma doveršeno njegovo zaslužno delo, ker nam v drugi knjigi obeta, da morda še letos izide tudi tretja knjiga, obsegajoča ostale Slomšekove spise. S.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov keršianstva.

5. Pija IX mlade leta.

(Dalje.)

Druga prekrasna cvetlica, ki je že prav zgodaj začela cvesti v Pijevem dobrem sercu ter do groba ni vsahnila, bila je nenavadna usmiljenost do ubogih. Še ko je bil prav majhen, se mu je sleherni revček v serce smilil. Kolikor naj bolj hitro je mogel, je tekel k mami in je ginil njeno serce za ubožčka; znal je tudi sprošeni dar tako dati, da prosilca ni bilo sram. Pa o tej dobroserčnosti njegovi hočemo še pozneje nekaj povedati, pred pa pokazati, kar je bilo zgorej rečeno: da tudi nesreča mu je bi'a v korist.

Proti koncu preteklega stoletja v vinotoku l. 1797 je šla vsa družina Mastaj-Ferretti na svoje posestvo na deželo, kakih osem milj iz mesta, in petletni Janezek tudi z njo. V tem kraji gre nekega prav lepega dne veseli deček s priprostim domačim služabnikom Dominikom Gvidom na prosto cvetlic tergat in se razveseljevat nad letajočimi pisanimi metuljčki, kar je za nedolžne otročje leta naj navadniše radovanje in veselje. Na tem sprehodu prideta do precej globoke vode. Deček obstoji, gleda, kako ribice plavajo ter urno sem ter tje švigajo; hoče jih z roko zgrabiti, približa se prepadu — kajti otrok ne vidi nobene nevarnosti — pomiče se polagoma naprej po spolzkih ilovnatih tléh — kar mu spodleti, pade in skrije se pod vodo. Gotova smert! Ali Bog, ki čuje v svoji nezapopadljivi previdnosti nad tako dragim življenjem, ga reši zgodnje smerti. Pogumni služabnik priteče; še ga doseže, preden se potopi do dna, ga izleče in pripelje kakor drugega Mozesa na suho kraj vode. O koliko je bilo na tem trenutku ležeče!

Nevarnost, v katero je bil tako prišel mali grofovski sinek, je storila, da so ga vsi še raji imeli, kot pred. Sej je bil tako rekoč zopet dobljeno dete; in rešitev je bila tako čudovita, da se je morala le nebeški Materi Mariji pripisovati; bila je očitno znamenje, da Božje oko s posebno očetovsko skerbjo nad njim čuje. Njega samega pa je to silno presunilo, tako, da je obledel in po malem jel bolehati. Ali duha mu je še povzdignilo, ter je bil ves nekako spremenjen in bolj resnoben, kakor poprej. Mati gotovo ni zamudila te prilike ter mu je živo zaterjevala, da ta rešitev je posebna dobrotá Božja in znamenje prav posebne ljubezni Marijne do njega, za kar nikdar in nikakor ne more dovolj hvaležen biti.

To pa je že naravno, da ga je mati po nesreči še bolj ljubila. In obilno materno ljubezen je vedil blagi Janezek tudi obilno povračevati. Zato pravim, da tretja cvetlica v prekrasnem venčeku njegovih čednosti je: njegova velika in stanovitna ljubezen do staršev, zlasti do matere.

Zares, ravnal se je deček Mastaj čedalje bolj po naj svetejšem dečku Jezusu; ne le v tem, da je rasel na modrosti in prijetnosti pri Bogu in pri ljudeh, temuč tudi v tem, da je po Jezusovem zgledu tako priserčno ljubil svoje starše, kakor malokdo drugi. Zato je pa tudi prejemal v vsem dolgem življenji blagoslov, kterege je Bog obljubil le pokornim, ubogljivim otrokom, kateri serčno ljubijo starše. Kako drag mu je vedno bil zlasti spomin nepozabljive matere, vam živo kaže med drugim to-le. Ko je bil Mastaj že za papeža in je bila mati že davno umerla, so vsako jutro Pij IX z velikim veseljem molili iz zastarelih bukev, ki so bile nekdanj materine, in z ginljivo pobožnostjo so v njih poljubovali dve podobici, ki ste bile tudi materine. In ko je neki dan devetletni deček prosil sv. blagoslova, rekoč: „Sv. Oče, dajte mi blagoslov za-me in za mojega očeta!“ mu resno rečejo, preden mu položijo roko na glavo: „In za svojo mater pa ne želiš blagoslova?“ Ubogi deček je bil pozabil na mater in zato je jel zdaj milo jokati. „Glej“, pravijo papež s perstom žugaje, „da mi drugi pot na mater ne pozabiš; poklekni, da dam blagoslov tebi, tvojemu očetu in tvoji dobri materi!“

(Dalje nasl.)

O božjih potih.

(Dalje.)

Koliko svetnikov in svetnic pa je tudi ostalo v Rimu, da so mogli pogostem obiskovati grob svetih apostolov, in druge svete mesta, ter so se tako tudi posvetili, kakor n. pr. sv. Filip Nerij, ali zveličan Benedikt Jožef Labre, ki je trikrat romal v Alverno, trikrat v Einsiedeln, trikrat v Asizi, potem v Kompostelo, na Montserrat, v Manreso, v Saragosso, v Burgos na Španjskem, na razne božje poti badensko, ter ob enem obiskat tudi vsa svetišča, mimo katerih ga je pot peljala; enajstkrate pa je romal v Loreto, ter ga moremo svetega romarja imenovati. Zato se je sveti apostoljski Stol opiral najbolj na božje poti, ko ga je zveličanim prištel.

Stara, imenitna in zelo obiskovana božja pot je tudi Kompostela na Španjskem, kjer počiva truplo sv. Jakopa apostola.

Na vso moč slovi tudi božja pot v Ahenu na Nemškem, kateri je apostoljski Stol podelil enakih odpustkov, kakor jeruzalemskim romarjem. Za časa Karola Silnega je prihajalo po toliko romarjev, da je prostora primanjkovalo. Ahenski letopisec Beeck poroča, da je l. 1453 moral mestni magistrat vrata mestne zapreti, tako strašna gnječa je bila, in potem je romarje po versti spuščal notri in ven. In kolonijeska kronika omenja, da je ondotni vratar en sam dan naštel do 142.000 romarjev. Romalo pa se je v Kolonijo z Nemškega, Francoskega, s Ogerskega, s Holandije, z Belgije, in močno tudi s slovenskih krajev. To božjo pot so naši dedi imenovali „Kelmorajp“.

Sv. Lucija s svojo bolno materjo je romala v Katanijo v Siciliji na grob sv. Agate, da bi ji zdravja sprosil, in bila je uslišana. Sv. Pavlin Nolanski, premožen starašina akvitanški, podaril je vse svoje premoženje cerkvi in ubogim, in potem je romal na grob sv. Feliksa. Sveti kralj Kanut je pred smertjo romal v Otonijo k sv. mučeniku Albanu, da se je pripravil in poživil na poslednjo borbo. Sv. Karol Boromejski je k koncu svojega življenja romal na Varalsko goro, da se je tem bolje pripravil za sveto smert. Sv. Aleš pa je tako rekoč 17 lét romal, preden je obhodil slavne svetišča katoliške cerkve.

Tu smo naštel nekaj malega izgledov iz velikega števila, ki nam pojasnujejo, kako so svetniki in svetnice o božjih potih sodili, pojasnujejo nam, da se božjih pot niso ogibali, ampak jih radi obiskovali. No, kar so svetniki in svetnice odobraval in spolnovali in s svojim izgledom na posnemanje priporočali, tega menda vendar nimajo drugi ljudje grajati, še manj zametovati, ali zadrževati. To je sveta navada od svetnikov in svetnic poterjena.

5. Božje poti je Bog vpeljal, jih poterdil kot svete in koristne.

Da se ravno kar omenjenega prepričamo, pogledjmo, kedaj in kako so se božje poti pričele.

Sv. pismo pripoveduje, da je Bog očaku Abrahamu naročil, naj gré na tuje, v zemljo, ki mu jo bo pokazal. „Pojdi iz svoje dežele, od svoje rodovine, in pridi v deželo, ki ti jo bom pokazal.“ Za to pokorščino mu je Bog obljubil tega-le: „In storil te bom v velik narod, in te bom oblagodaril in poveličal tvoje imé, in boš oblagodarjen. Oblagodarjal jih bom, kateri bodo tebe oblagodarjali, in preklel, kateri bodo tebe kleli; in v tebi bodo oblagodarjeni vsi narodi zemlje.“ To obljubo bi bil mogel Bog Abrahamu spolniti tudi doma, pa je ni hotel zaradi važnih razlogov, sploil mu jo je v tuji, daljni zemlji. Abraham je poslušal povelje Božje, šel je, kakor mu je bil Gospod ukazal, in z njim je šel Lot. Ko sta prišla v kanaansko deželo, prehodil jo je Abraham do kraja Sihema, do slovečega dola. — Gospod pa se je Abrahamu prikazal in mu je rekel: „Tvojemu zarodu bom dal to deželo. Tam je Abraham altar postavil Gospodu, ki se mu je bil prikazal.“ Ravno tako je storil Abraham v Betelu, ko se je bil z Egipta povernil, in kjer je pozneje tudi Jakob altar postavil in Bogu obljubo zaobljubil. To mesto je Bog odlikoval tako, da je rekel Jakobu: „Jaz sem Bog Betela, kjer si mazilil kamen in meni obljubo storil.“ Nadalje je Bog Abrahamu zapovedal: „Vzemi svojega edinega sina Izaka, kterege ljubiš, in pojdi v deželo prikazni, in tam mi ga daruj v žgavni dar na gori, katero ti bom pokazal.“ Ko se je Abraham tudi v tem udal in junaško se premagal, mu je Bog obljubo ponovil, in angel Gospodov je rekel: „Sam pri sebi sem prisegel, govori Gospod, ker si to storil, in nisi prizanesel svojemu edinemu sinu zavoljo mene, te bom blagoslovil, in pomnožil tvoj zarod kakor zvezde na nebu, in kakor pesek ob bregu morja; tvoj zarod bo v last dobil vrata svojih sovražnikov, in oblagodarjeni bodo v tvojem zarodu vsi narodi zemlje, ker si bil pokoren moji besedi.“ In to mesto je Abraham imenoval: „Gospod vidi.“ K temu dostavlja sv. pismo: „Zato se še dan današnji pravi: Na gori bo Gospod vidil.“

To so bile popotovanja na povelje božje, popotovanja v daljne kraje, kjer je Bog posebnih in velikih milosti skazoval, ki so bili s posebno pričujočnostjo Božjo posvečeni, na katerih je Bog svojo obljubo spolnoval, in so se tudi čudovite reči godile. Zato so te mesta bile svete mesta vsemu potomstvu, in Judje so jih radi in pobožno obiskovali. To so bile perve božje poti.

Enako sveti in častitljivi kraji so vsled čudežev božjih nastali tudi za časa očaka Jakoba, postavim: mesto, kjer je Jakob na svojem bégu zaspal, vidil lestvo, po kateri so angeli gori in doli hodili, in zaslíhal obljubo: „Jaz sem Gospod, Bog Abrahama, tvojega očeta, in Bog Izakov; zemljo na kateri spiš, bom dal tebi in tvojemu zarodu. In tvoj zarod bodi kakor prah zemlje; razširil se bodeš proti zahodu in izhodu, proti severu in jugu; in v tebi in v tvojem zarodu bodo oblagodarjeni vsi rodovi zemlje. In tvoj varh bom, kamor koli pojdeš, in

te bom nazaj peljal v to deželo, in ne bom jenjal, dokler ne spolnim vsega, kar sem govoril. In ko se je bil Jakob iz spanja zbudil, je djal: Resnično, Gospod je na tem kraju, in nisem vedel. In je prestrašen rekel: Kako strašen je ta kraj! Tukaj ni družega, kakor hiša Božja, in vrata nebeške. Jakob je tedaj s jutraj vstal, vzel kamen, ki ga je bil pod glavo djal, ga je postavil v znamenje, in ga je obilil z oljem, in dal je mestu ime Bitel, katero se je poprej imenovalo Luza. Tudi je obljubo storil, rekoč: Ako bo Bog z menoj, in me bo varoval na poti, po kateri hodim; in mi bo dal kruha jesti, in oblačila v obleko; in ako srečno nazaj pridem v hišo svojega očeta: bo Gospod moj Bog, in kamen, ki sem ga postavil v znamenje, bo imenovan hiša Božja; in od vsega, kar mi boš dal, ti bom desetino daroval.“ Nazaj gredé so ga srečali angeli Gospodovi, in ko jih je ugledal, je djal: „Tu je Božje stanišče, in je imé tistega kraja imenoval Mahanaim, to je, stanišče.“ Te in druge take kraje je sam Bog odločil za milostne kraje, in zato so postali sveti in častitljivi vsem ljudém.

Tudi izhod Izraelcev z Egipta, popotovanje po puščavi vhod v obljubljeni deželo ni bilo drugo, kakor velika, dolgoletna, z znamenji in čudeži Božjimi posuta božja pot v deželo obljube Božje, da tu srečno živé v strahu Božjem. Skala na Horebu, s katere je Mozes zdrave vode dobil, gora sinajska, na kateri je Bog med bliškom in gromom postave dal, sta še danes sveta in častitljiva kraja, kamor roma mnogo vernikov. Na vse to je odkazal Bog Izraelcem posebnih mest v obljubljeni deželi, kjer imajo vsakoletne praznike praznovati.

Takih svetih mest so imeli Izraelci tudi že v puščavi, povsodi ondi namreč, kjer je stal šotor s skrinjo zaveze. Postava je velevala to-le: „Vsaak človek iz Izraelove hiše, če zakolje vola, ali ovco, ali kozo v stanišču ali zunaj stanišča, in jih ne prinese k šotorovim vratam v dar Gospodu, bodi kriv kervi.“

Po vrodu v obljubljeni deželo je prišla skrinja zaveze v Silo (Silunt), kjer je ostala do časa Samuelovega, in le-sem so hodili Izraelci zapovedane praznike praznovati, kakor stoji zapisano: „In zbrali so se vsi Izraelovi otroci v Siluntu, in so ondi postavili šotor pričevanja.“ In o Samuelovem očetu Elkanu veli sv. pismo: „In ta mož je hodil iz svojega mesta v odločenih dnevih gori v Silo molit in je daroval Gospodu vojskinih trum.“ Tu je tudi Ana njegova žena, sina Samuela od Boga sprosila. (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Avstrijski romarji pred sv. Očetom.)

To je bila možka in poštena beseda, katero so avstrijski romarji 9. mal. travna govorili pred sv. Očetom Leonom XIII. Adresa pravi: „Sveti Oče! Prihiteli smo Te povzdignjenega na papeški prestol pozdravit. Žene nas tudi pred Tvojo Svetostjo izreči, kar smo tolikrat izrekli Tvojemu predniku Piju IX blazega spomina:

„V Tvoji osebi, sv. Oče, častimo nezmotljivega vodnika naših duš, Petra z oblastjo ključev, mašnika-kralja, edino-pravega gospodovalca cerkvene države!“

Ko se je med žalujočim keršanstvom undan glas veselja razlégal: Habemus Papam! (Papeža imamo), je bila prva naša misel prositi vsegamogočnega Boga v molitvi, naj svojemu služabniku Leonu XIII dobrotno podeli milost, da pospeši zmago naše sv. Cerkve in veliko delo vesoljnega zbora zopet prične in srečno skončá. Po vsih evropskih deželah so stiskani narodi v obličji strašnega poloma. Občinsko prašanje, naj tehtniše našega stoletja, se ne more ne z orožno silo, ne z državni-

škimi sklepi rešiti; edino od modrosti Tvoje Svetosti in od svetov krog Tebe zbranih prečast. škofov pričakujemo poverjenja mirú in občinskega reda. Dokler pa ne udari doželena ura zmage za Cerkev, si bomo prizadevali pod vodstvom naj vikéga Pastrja dobro vojsko bojevati; mi se njegovim zahtevam in oporekam pridružujemo v vsi polnosti, zakaj mi nočemo z bojasljivim molčanjem poterjevati rogovilskih dogodb, temveč hočemo svete Cerkvine pravice po vsih deželah proti novošegnemu odpadu zastopati.“ (Konec nasl.)

Z Zalega Loga, 15. mal. travna. — Izmed dveh malih zvonov v Suši je bil pred nekterimi leti eden póčil in neraben postal; imeli smo tedaj za ondotno novo cerkev Marije Device le en sam zvonček, ki pa le kakih 35 liber téhta, pa še dobro pôje, čeravno bo v dveh letih star 200 lét. Da bi vsaj nekoliko primérno zvonjenje imeli, smo k temu staremu zvončku dali dva nova napraviti, enega s težo nad poldrugi stot, enega pa pri treh stotih. Vliil ju je ljubljanski zvonar gosp. Albert Samasa, tako da imajo zdaj vsi trije (t. j. s starim malim vred) glasove: d, f, a, — ki se lepo vjemajo. Zvonova imata čiste glasove, pa tudi lično vnanjo podobo; z vso opravo akupaj staneta 415 goldinarjev. Večji zvon ima podobe: Marije Lavretanske, presv. Trojice in Jezusa na križu; drugi ima pa podobe: sv. Jožefa, svetih treh Kraljev in Jezusa križanega. Ker je bilo do Svečnice t. l. že vse v zvoniku vravnano, zato je bilo 4. nedeljo po svetih treh Kraljih, 3. svečana, v Suši duhovno opravilo z darovanjem in z razlago začetka, namena in pomena zvonjenja, ter obredov pri posvečevanju zvonov. Kolikor je viditi in slišati, so ljudje s tem, čeravno malim zvonjenjem, zdaj prav zadovoljni; večjega in težjega zvonila napravljati pa zdaj ni bilo mogoče; vsaj še za izplačevanje teh malih zvonov terdo gre — še za to pomoči prosimo in potrebujemo. Omenjeni dan je bila sv. maša pervikrat pri stranskem altari sv. treh Kraljev, na katerem pa zdaj še družega ni kot Jezus na križu in mala podobica sv. treh Kraljev. — Drugi stranski altar je pa posvečen sv. Jožefu, ženinu prečiste Device Marije, varhu sv. katoliške Cerkve, kot posebnemu pomočniku za bolnike in umirajoče, ter pomočniku za srečno zadnjo uro, kakoršne si vsi želimo. Zató je bilo v praznik sv. Jožefa duhovno opravilo spet v Suši, ter sv. maša pervikrat pri stranskem altari sv. Jožefa, dasiravno (razun tega, kar je za daritev sv. maše neogibno potrebno) je ondi zdaj le še mala podoba sv. Jožefa na smertni postelji v družbi Jezusa in Marije in nekaj angelov. O ti priliki se je zató pela tudi naslednja pesem, posneta in zložena po „Sendbote des heil. Josef“, namreč:

Smert sv. Jožefa.

Na smertni postelji ležati
Poglejte svet'ga Jožefa,
Marijo zraven žalovati
In ljubeznjiv'ga Jezusa.

V rokah neveste, D'vice svéte,
Si starček nasloni glavó,
In Božji Sin mu duše vnete
Prijazno kaže gor v nebó.

Prejel boš kmali, Jezus pravi,
Kraljestvo Božje, moj rednik!
Po Božji delal si postavi,
Bo Oče moj ti zvest plačnik.

Moj Oče ti bo vse povernil,
Ki si me varoval, redil, —

Britkóst ti v rádot spreobernal,
Tam slavno krono boš dobil.

Odtegnil tam te bo terpljenju,
Britkosti vsake te otél,
Za vselej k večnemu življenju,
Služabnik zvesti! te bo vzél.

Kot varh Marijin razprostira
Nad zveste svoje On roké;
Nevero, zmote pa zatira,
In v Cerkev pravo vabi vse.

Vsegamogočni te postavil
Za pomočnika Cerkve bo,
Naj večí čast ti s tem pripravil
Bo med nebeško trumo vso.

Bolnikom in umirajočim
Boš pomočnik ti vsaki čas,
Devicam — v stiskah zdihujočim
Boš varh — uslišal prošnje glas?

Družine bodo te zvolile
Za varha zvestega povsod,
Teló in dušo ti zročile;
Bođ' oče jim, velí Gospod.

Obljube Božji Sin izreče,
S tolažbo rajsko ga navdá; —
Zdaj čas življenja mu poteče,
V nebesa angelj ga pelja.

Na belo nedeljo, prvo nedeljo po veliki nóči, je v Suši spet vsakoletni navadni shod. Upam, da bo takrat nova léca (prižnica) že zgotovljena in ondi postavljena, in novi svetilnik (luster); morebiti še kaj družega. Zató vse častivce in častivke Marijne, vse dobrotne, blage duše spet k darovanju (ofru) povabim, pa tudi obljubim, da se jih bom tudi rad spominjal v združeni molitvi pred altarjem. Kdor priti ne more, naj blagovoljno pošlje kak dar; ga bom ravno tako s veseljem in hvaležno sprejel. Godí se mi zdaj ravno takó, kakor je pred nekaj časom čast. gosp. M. F. župnik v Lašičah po „Danici“ pisal: „Špage mi je zmanjkalo!“ —

O svetem Jožefu sem od blage posestnice K. S. v L. po pošti prejel 10 gl., in sicer 5 gl. za našo cerkev v Suši, 5 gl. pa za novo cerkev v Davči; s tem blagi dobrotnici še očitno zahvalo izrečem, kakor tudi M. V. za posl. 10 gl. za Sušo. Zató o ti priliki omenim, da — ako je komu drago, kaj tacega meni poslati — tudi za novo cerkev v Davči prav rad sprejem in na zadevno mesto oddam, in toliko raji, če je tudi za Sušo kaj priloženo; ker tudi Marijna cerkva v Suši še prav veliko potrebuje. Vse pa bodi v slavo Božjo, ter v čast Marije Device, sv. Jožefa in sav. treh Kraljev, pa dušam v izveličanje! —

A. P. Zaliloški.

Misijonske sporočila r. P. Valjavca.

LIV.

Duhovne vaje móž in mladenčev v Repnjah
od 13.—17. prosinca 1873.

Bona mixta malis, to se hoče reče, povsod je ljudstvo namešano, so dobri in hudobni, kozli in ovčice. Taka je tudi po Slovenskem; med velikim številom katoličanov pravih je veliko ljulike, dosti snetja dandanes po Kranjskem, mnogo hudobnežev. Res se dandanašnje prav očitno naznanjajo, sosebno moški, čigavi so v serci svojem, Kristusovi ali pa satanovi. Dvojna zastava, Je-

zusova in satanova, se s prostimi očmi viditi daje. Kar očitno se razodevajo serca ljudi, očitno stopajo možje in mladenči — eni pod znamenje Kristusovo, pod sv. Križ, drugi pod bandero luciferjevo.

Iz Požge so mladenči in možje kaj slišali zoper jezuite, ko so po Slavonskem po zimí delali in so marsikaj spletli zoper nas. Kaj je tedaj bolj kazalo kakor s duhovnimi vajami stopiti pred može in mladenče, ter jim pokazati, da smo zanje ravno tako vneti v naši cerkvi na leci in v spovednici, kakor smo na sv. poslanjih za občni blagor vsih, da nobenemu nečemo nič, nič ne kratimo pravic, kakor so iz Požge zoper nas slišali govoriti in okoli po obližnjem kraji strosili v puhujanje ljudstva in na škodo našo. Pobiti je bilo treba tej gerdi pošasti vse glave naenkrat, pokazati, da nimamo duhovnih vaj samo za ženski, ampak tudi, in še raji, za moški spol, P. Stare sam je pa prevzel duhovne vaje té.

13. prosinca ob petih je začel dobri pater v Božjem imenu svoje delo, ne ravno z veliko nado, vendar pa s posebnim zaupanjem na pomoč Božjo. Prišlo jih je veliko, samih moških. Da ne bi duh. vaje govori navadni postali, da ne bi patru govornikovega glasú pri premišljanjih uzal postal, smo pod leco mu napravili povzdignjeno mesto, postavili predenj mizo in stol, na mizi pa podobo Križanega, bukve premišljajočega. Lepo je bilo gledati moške okoli P. Stareta. Okoli in okoli v kolobaru je bilo vse nagojeto jih. V prvi versti so bili dečki, da so mogli gledati patra, za njimi so stali večí in večí do naj viših, ki so se ravno tako stiskali okoli odra s preprogo pogernjenega, kakor mali. Te poslednje je o. Stare z lahko roko dosegal. Ako je vidil, da so hotli malo zašeptati, je prijel za „bidre“ kterege bolj nesposajenega, kakor bi nič ne bilo, in je govoril naprej. P. Stare jih res zná prav po domače prijemati tudi z besedo, bil bi na moč praktičen župnik. Njegove prilike in podobe so res spomina vredne. (Se vé, da vse se ne podá vsakemu.) Ko je govoril od nečistosti, je rekel, ko bi jaz mogel, bi hudiča, ki je nečistost na Kranjsko prinesel, prijel, pa bi ga v teržaško morje trešil tako globoko, da bi nikoli več ven ne prišel. Menim, da s temi duhovnimi vajami, prvimi, so bili vsi moški zadovoljni — stalo jih je skupaj natlačeno vsaki dan vse polno čez in čez: zjutraj, ob dveh popoldne, in zvečer ob petih pred presv. Sercem Jezusovim. Eden družega so vabili, zbuiali k dobremu. Klečali so ves čas med sv. mašo vsi in pri večernem blagoslovu pred darilnikom. Pri sv. blagoslovu se jim je grgljalo, ker je orgljar sam tudi velik del bil pri duhovnih vajah: le škoda, da tudi oni niso še peli „Sveto“ pri blagoslovu. Spovedovati smo jih vsi štirje dosti imeli, samih kužuharjev — le tu in tam je pozneje, še le po opravljeni moški spovedi, kaka ženska vmes bila spovedana.

17. prosinca je bil sklepni dan, praznik sv. Antona. Ta dan jih je bilo vse belo in černo pred velikim oltarjem. Bilo jih je zares lepo in spodbudljivo gledati, s kako živo vero, kako lepo z molitvijo so pristopali k angeljski mizi, pripravljeni, da sprejmejo svojega kralja in Gospoda Jezusa Kristusa. Bili so vsi bližnji sosedje, in tudi iz naj daljše vasi vodiške duhovniki si jih imel priliko viditi, ki so bili v goreči pobožnosti pred Sercem Jezusovim pri sv. Obhajilu. Pri teh duhovnih vajah so bili nekteri, ki še nikoli poprej naše cerkve od znotraj niso vidili. Naredil je pa tudi sam Gospod možem in mladenčem tako prijetno vreme o njih duhovnih vajah, da ti je bilo toplo in lepo zunaj, kakor ob začetku pomladi. Po dnevi je solnce svetilo jasno, veselo, kakor majnika mesca, po noči pa ti je razsevala miloljuba luna brez oblakov vsako, tudi naj blatnišo stezo po

gojsdu, kakor o poletnem večeru. Z ono besedo, tako je bilo vse lepo v teh prvih moških duhovnih vajah, da si nič lepšega misliti nisi mogel. Vse se je spravilo s Bogom, vse vravnano, popravljeno. Župnik vodiški ni mogel prej dobiti mož za politično konservativno društvo, je že obupal in nam sam rekel, da ga ne more začeti; — zdaj pa že veliko mizo dela stolár za ude vpisane po duhovnih vajah v društvo katoliško vodiško. Hvala presv. Sercu Jezusovemu za toliko sijajno zmago! Hvala Brezmadežni in sv. Ksaverju za pomoč! Mož pa, ki mi je bil apostelj v tem zveličavnem poslu, ki je vabil in nabiral može in mladenče po duhovnji za duhovne vaje in 2 moža in 2 mladenča prosit poslal v našo hišo zanje, kateri je ves svoj up postavil na Serce Jezusovo, ta verli mož pa hvali zdaj to presveto, preusmiljeno Serce Zveličarjevo in mu veseleje, ko vsaki drugi, lahko zdaj v serci svojem poje: Tebe, Bog naš! hvalimo s svojimi pridobljenimi brati v Kristusu.

Postne pesmi.

V.

(Poleg nemškega: „Sei gegrüßet, sei gegrüßet.“ — Cecilija, stran 34.)

Jezus, hvalim, poljubujem
Rano desne ti roké;
Ona vodi
Naj povsodi,
Lajša križe mi britké.

Jezus, hvalim, poljubujem
Rano leve roke Ti;
Varuj milo
Me pred silo,
Večni mi pogin pretf.

Jezus, hvalim, poljubujem
Rano desne ti nogé;
Ti me blaži,
Pot z njo kaži,
Da pokoro st'ri sercé.

Jezus, hvalim, poljubujem
Rano leve Ti nogé;
Cveti lepi,
Dobri sklepi
Djanj, naj z njé se mi budé.

Jezus, hvalim, poljubujem
Ti presveto desno stran,
Reši zmijs,
Duši sije
Naj v nebó mi smertni dan!

Radoslav.

Rožni venec za uboge duše v vicah.

Ta rožni venec se je že davno začél na Franco-skem, bil je od visokočastitega škofa Nimeškega poterjen, in priporočen kot prav krepek pripomoček za rešenje ubogih duš. Ta rožni venec ima štiri odstavke, vsak z deseterimi zdihljeji, to je skupaj 40 zdihljejev, v čast in spomin 40 ur, kolikor časa je Jezus Kristus bil pred peklom.

Najprej se móli psalm 129. „Iz globočine vpijem“ ali pa en Očenaš in ena Češena-Marija, potem se reče: „Gospod jim daj večni mir in pokoj, in večna luč naj jim svéti!“ Nató se móli desetkrat: „Sladko Serce

Marijno, bodi moje otenje!“ Potem se reče: „Gospod jim daj“ itd., ter se obudí in móli vera, upanje in ljubezen. — Nató se vdrugič móli desetkrat: „Sladko Serce Marijno“ itd., se spet reče: „Gospod jim daj“ itd. ter spet móli vero, upanje in ljubezen. — Potem se vtretjič móli desetkrat: „Sladko Serce Marijno, bodi moje otenje!“ se spet reče: „Gospod jim daj“ itd. in se spet obudí vera, upanje in ljubezen. — Nató se v čertetič móli desetkrat: „Sladko Serce Marijno“ itd., se spet reče: „Gospod jim daj“ itd., ter se spet obudí vera, upanje in ljubezen. — V sklep se móli še psalm: „Iz globočine vpijem“ — ali pa en Očenaš in ena Češena Marija.

Ta rožni venec je s prav obilnimi odpustki obdarovan. — Za obujenje djanja vere, upanja in ljubezni je vsakikrat 7 lét in 7 štiridesetnic odpustka, kar pri tem rožnem vencu, ko se to štirikrat obmóli, znese 31 lét in 25 dni odpustkov. Za obujenje djanja vere, upanja in ljubezni niso nobene posebne molitve določene, in zadosti je, ako se vsakikrat reče: „Moj Bog, verujem v tebe, ker si ti večna resnica. Upam v tebe, ker si ti neskončno dobrotljiv. Ljubim te čez vse, ker si ti neskočno popolnoma in vse ljubezni vredn; in iz ljubezni do tebe ljubim svojega bližnjega kakor sam sebe.“ Takó obmóljene so tri Božje čednosti prav kratke, pa zadostne v sadobljenje odpustkov in tudi rožni venec kratek. — Za vsak zdihljej: „Sladko Serce Marijno, bodi moje otenje!“ je 300 dni odpustka, kar 40krat ponavljano znese 32 lét in 320 dni. Skupnih odpustkov tega rožni-venca je toraj 63 lét in 345 dni. O koliko se po tem rožnem vencu v prav kratkem času z malim trudom dušam v vicah lahko pomaga! in koliko s tem tudi sebi dobrih dél pridobiš!

Sv. Tomaž Akvinski pravi, da je molitev za ranjke zmed vsih naj imenitniši; in sv. Frančišk Saleški učf, da ljubezen do ubogih duš v vicah vse dela ljubezni v sebi združuje. Tudi ljubemu Zveličarju je molitev za ranjke tako dopadljiva, da je sveti Jederti rekel: „Kdor s svojo molitvijo kako dušo iz vic reši, mi stori toliko veselja, kot bi mene samega z gotovim denarjem iz jetništva odkupil.“ Ta rožni venec za ranjke se toraj po pravici smé prav poseben pripomoček v otenje ubogih duš iz vic imenovati. (Po „Glas. sv. Benedikta“.)

Razgled po svetu.

Rimsko. V god sv. Očeta Leona XIII so bile ne- navadno napolnovane dvorane in sobane v Vatikanu. Prelati, duhovstvo, svetni, rimski velikaši, iz Italije in iz vsakterih dežel in krajev tujci so se zbirali vošila naznanovat Njih Svetosti. Sv. Oče so z vsimi obisko- valci prijazno pogovarjali in blagoslavljali. Tudi so prihajali v Vatikan neštevilne daljnopisne vošila z vesolj- nega sveta.

V spomin Pija IX so 10. t. m. v palači Altemps bili napravili glasbeno in peaniško akademijo v korist neke dobrotne katoliške naprave. O tej priliki je slavni pisatelj monsig. Al. Tripepi čital izverstno obravnavo: „Človeške nesreče in serce Pija IX.“ Glasoviti prelat je povil v svetel venec tiste čednosti in lepe dela, ki v naj svitlejših žarkih sijajo iz vsega Pijevega živ- ljenja, ter je preslavljal njegovo ljubezen do narodov, zročeni njegovemu duhovskemu in časnemu gospostvu, tudi do nekatoličanov, in Pijevo neusušljivo skerblijnost za pomoč v dušnih in telesnih revinah človeškega občin- stva. Enodušno ponavljana pohvala je pričala, kako verlo je govornik svojo nalogo spolnil.

V Rim neprenehoma romajo ljudje z vsih krajev. Mesca majnika so med drugimi napovedanimi dvojni neštevilni božjepotniki iz Francoskega — s škofi in duhovni na čelu.

V Rimu, kakor pišejo, se ima kmalo pričeti obravnavna, da se Pij IX prišteje med blažene. V tem pomenu je prišlo že več prošenj iz raznih delov sveta. To je bilo občno prepričanje precej po smerti velikega papeža, kar so tudi več ali manj omenjali škofje v svojih pastirskih listih. To prepričanje vabi tudi vernike k grobu Pija IX, da kličejo v njihovo pomoč. Tudi se je govorilo in govori se o nenavadnih milostih, ki so jih dosegli ljudje, kateri so z živo vero pribežali k mogočnemu posredvanju njihovemu, in delé se podobe in svetinje, s kterimi so se dotikali njihove rakve. Kardinal vikar je pooblastil poseben odbor in mu naložil, da naj zbira naznanila o posebnih čednostih Pija IX.

Hudodelci v meniški obleki. V Trekatu na Laškem se je 27. sušca pripetil ta-le neslišani dogodek: Ubog voznik, vernivši se iz terga od neke kupčije, sreča na cesti popotnika, oblečenega v meniško obleko. Le ta vpraša voznika, od kod da pride, kako je opravil svojo kupčijo in če se ne boji sam potovati z denarji pri sebi. — Ne, denara nimam pri sebi, ga branim v zaperti skrinjici na vozu, mu odverne voznik ter hoče odiniti. Tedaj ga ustavi v mniško preoblečeni tolovaj, sabteva ključ od skrinjice in mu žuga s smertjo, ako bi se prederznil vpiti. Precej potegne voznik ključ iz žepa, pa namesto da bi ga bil v roke dal hudodelcu, ga pusti na tla pasti in med tem je dobil čas, da je izlekel nož, s kterim je roparja skoraj do smerti ranil. Potem spodbode konja in sbeži ko blisk; kmalo sreča žendarje, kterim pové dogodek. Le-ti se nagloma podajo na mesto, kjer je ležal ranjeni hudodelnik, ga preišejo in najdejo pri njem mnogo pištól, bodál, nožev in pišalko. Žendarji si precej domislijo, da mu utegne pišalka služiti v to, da bi z njo druge tovarše prikliceval in zaberlizgajo z njo. V tem trenutku pritečejo 4 ali 5 drugih tolovajev iz bližnjega gozdíča, ki so bili vsi kot menihi oblečeni, kteri so, ugledavši žendarje, precej začeli streljati. Voame se hud boj, ki je terpel četert ure; pri kterem so slednjič zmagali žendarji, potem ko so bili dva zmed njih smertno ranili, druge pa v beg zapodili. Grozen vtis je naredil ta dogodek na prebivalce, ki niso mogli zadosti preslavljati junaških žendarjev. — O uboga Italija, kam si zabredla po vodstvu svojih liberalcev! Popred si imela neštevilno pobožnih menihov, ki so uboge podperali, popotnike sprejemali in nebeški blagoslov klicali nad tvoje prebivalce; — sedaj izrejša tatove in razbojniko, ki jih ni groza celó v meniški obleki uboge ljudi ropati, mirne popotnike napadati in božje prekletstvo nad deželo klicati! To tedaj je sad, ki ga rodi država, kadar se začne sama soper Cerkev bojevati in Cerkev ropati. Taki sad rodijo rudečkarji, ktere nekteri naših liberalcev preslavljajo za junake! O Kavurji, Garibaldeži, Orsinovci itd.!

Cvet in sad zrele molitve.

Zahvale.

Št. 1. Bodi hvaljena in češena N. lj. G. presv. Serca, za veliko dobroto, ktero sem prejela na Njeno priprošnjo v velikih nadlogah, ker sem že skoraj obupala in mislila, da zame ni nobene pomoči; pa Marija me ni zapustila temuč tako čudno pomagala, da si jaz še misliti nisem mogla. Izrekujem torej naj priserčniji zahvalo. Zraven pa položim tudi še dve prošnji, eno za zdravje svojih bolnih oči, da bi saj popolnoma

ne oslabele; drugo za svojega bratranca, da bi na Marijno priprošnjo bil skoraj rešen iz bolniške naprave, in da bi Marija potolažila njegove žalostne starše. Prošnji ste veliki, ali Marijno usmiljenje je še večí. Zato s terdnim zaupanjem kličem: Naša ljuba Gospá, zdravje bolnikov in tolažnica žalostnih, prosí za nas Boga!

V Ljubljani, 16. mal. travna 1878. A. B.

Št. 2. Več tednov se mi ni hotla celiti rana po prerezani žili na palcu; po priporočilu v bratovsko molitev k N. lj. G. pa je bila zaceljena v dveh dnevih. Češena in hvaljena bodi Marija, Naša ljuba Gospá presv. Serca!

V Ljubljani, 5. mal. travna 1848.

Škander Dekoval, šolar.

Št. 3. Sprejmi, moja premila Gospá presv. Serca! mojo naj serčniji zahvalo za uslišano prošnjo, ker si zopet milostno sprosila in podelila bolnemu možu ljubo zdravje!

Prošnje.

Vdova priporoča preserčno v bratovsko molitev sina in hčer, pa tudi vso zlahto, da bi jim vsem, mati presv. Serca! sprosila milost, da bi opravili velikonočno spoved dobro, in Bogu dopadljivo; — in pa tudi, da bi bolna hči zadobila ljubo zdravje, ako je volja Božja! — Bil sem že večkrat uslišan in naznanjam priserčno zahvalo; pridenem pa tudi novo prošnjo, da bi me na kak način Naša preljuba Gospá presv. Serca po bratovskih prošnjah rešila iz zadržg in velike težave, ki me v kratkem čaka. Fr. — Neka prav neprijetna pritežnost več osób se z enako priserčnostjo priporoča za srečno rešenje. — Nekdo se priporočuje v priprošnjo Marije in sv. Jožefa, ko je zabredel v veliko nesrečo, da bi bil še nove obvarovan. — Hudo me noge bolé, vse poskusim, kar bi mi pomagati zamoglo, pa nobeno zdravilo nič ne zdá; edino le v Marijno priprošnjo še zaupam, in prosim vse čč. ude Naše lj. Gospé presv. Jezusovega Serca, da bi me priporočili Marijni priprošnji. Če dosežem po milosti Božji ljubo zdravje, hočem se hvaležno skazati Bogu in Mariji! M. Š. — V vedni bolehnosti, in tudi v nekaki dušni temoti in zmotnjavi se znajdem, in ne vem, kaj mi je storiti. Prosim pa čč. ude N. lj. G. presv. S., da bi se z mano sklenili in mi pomagali prositi milosti, kterih si želim doseči Bogu v čast, sebi in svojemu bližnjemu v zveličanje. Če dosežem milosti, kterih prosim, hočem se z Božjo pomočjo posebno hvaležno skazati. — V veliki žalosti in britkosti, zavoljo zveličanja posebno ene duše, prosim čč. ude Naše lj. G. presv. S., da bi z mano zanjo prosili, naj bi se skoraj k Bogu obernila, ter bi se na Marijno prošnjo zveličala. Za uslišanje obljubim posebno zahvalo.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec mali traven.

I. Glavni namen: Vsesplošno poboljšanje katoličanov, srečen nastop novega papeža, in zmaga sv. Cerkve — posebej še, da bi se rusko-turške zadeve obernile v prid katoličanstvu; in za vredno velikonočno spoved in obhajilo vsih katoličanov.

II. Posebni nameni:

21. Velika noč. Priporoč.: Vatajenje vsih grešnikov v stan milosti Božje. Slaboverni. Vsi v pretečenem postu priporočeni.

22. Veliki ponedeljek. Priporoč.: Hvaležnost za odrešenje. Bratovšina najsv. Serca in apostolat molitve. Slovenska mladina.

23. Sv. Feliks. Priporoč.: Stan sv. Cerkve na Pruskem in Ruskem. Blagoslov na polji, zlasti po Slovenskem. Natiboma priporočeni.

24. Sv. Juri. Priporoč.: Sovražniki sv. Cerkve. Nekteri v posebnih potrebah. Posli in revni brez stanovanja.

25. Sv. Marka. Priporoč.: Vse vérne duše v vicah. Mlačni in spoved odlašajoči. Božjih potov obvarovanje pred skrunjenjem.

26. Sv. Marcel. Priporoč.: Zmaga resnice zoper potuho. Obvarovanje poljskih setev in sadežev. Lahkomišljena mladina.

27. Sv. Peregrin. Priporoč.: Čistost sv. vere na Kranjskem. Šole in obvarovanje pred brezverskimi učniki. Bolni in umirajoči.

28. Sv. Pavel s Križa. Priporoč.: Pervospovedenci in obhajenci. Slovenci v naj večih stiskah. Zoper pijančevanje.

Listek za raznoterosti.

Glasov katoliške družbe peti zvezek je ravnokar prišel na svitlo s podobo Pija IX na čelu. Obsega: 1. izveratno pridigo prečast. gosp. kanonika P. Urba o zadnjih naukih Pija IX; 2. Pija IX poslednji dnevi, smert, pokop. 3. Kaj se je zgodilo po naši deželi od novega leta 1878? 4. Družbeno sporočilo. 5. Apostolski blagoslov. 6. Udje katol. družbe. — P. n. gg. dekani in drugi gg. duhovni so vljudno prošeni, da bi po kn. škofijaki pisarnici prejete zvezke razposlati in razširjati blagovolili. Družniki jih dobivajo brezplačno (drugi pa po 10 kr. pri gg. bukvarjih Ničmanu in Gerberji, pa tudi pri g. Jož. Jeriču). Bodi delo katoličanom gorko priporočeno.

Marijina podoba za Šmarnice. Res prav lepa, za manjši altar velika podoba Marije D. čistega spočetja, od r. Künl-na, pa kakor čisto nova, se dobi po spodobni ceni na starem tergu št. 17, kjer stanujete žena ranjcega, in pa hči gospodičina Ida. Le ta je izučena slikarica, posebno za cerkvene podobe za altarje, bandera itd. Učila se je pri r. Langus-u, potlej pa v Monakovem in na Dunaju: torej se priporočuje za enake dela. (Napis: Ida Künl, slikarica, v Ljubljani, stari terg, št. 17.) Za nekaj časa je omenjena podoba viditi pri vredništvu „Zgod. Danice“.

Betrachtungen über das Leiden Jesu Christi. Wien 1878. Grotendick's Verlag. Lastina Pustetova v Solnogradu; 57 premišljevanj obsegajočih Zveličarjevo terpljenje začeni z zadnjo večerjo in končavši s premisljkom: „Ljubezen trojedinega Boga pri delu odrešenja.“ Lepa oblika, osmina s 400 stranmi. To lepo delo ni vmérjeno samo za serce, kakor morebiti marsiktere enacih, ampak tudi za um, in jemlje po nekoliko ozir tudi na današnje okolišine v svetem mestu, ter je prav pripravno za branje ne samo v postnem času, ampak tudi sicer med letom. Cena 1 gl.

Iz Kranja, 10. mal. travna. (Poterdilo.) Prejel sem poslanih petindvajset gold. za naše uboge pogorelce na Klanci in se v imenu siromakov blagoslovnim dobrotnikom in slavnemu vredništvu spodobno zahvaljujem.

A. Mežnarec.

Iz Št. Jerneja, 9. mal. travna 1878. (Poterdilo.) Poterjujem s tem, da sem resnično prejel 70 gold. in 40 sol. nabranih dobrotnih darov, ter se zahvaljujem prav

preserčno Vam, preblagi gospod! in vsem drugim dobrotnikom. Bog naj vs. m darovalcem stoterno poverne!

V Benedkah je bil 4. t. m. v katoliško Cerkev sprejet Vil. Ogata, iz kraja Tokio na Japonskem. Bil je profesor japonskega jezika v kr. tergovski šoli. Poprej je študiral v Torinu in je pazljivo preiskoval katoliško vero ter se prepričal, da je v nji resnica. V Benedkah je zbolel za smert, in pet dni pred smertjo je preklical svoje poganske zmote in se dal kerstiti. Pred svojim ločenjem je dajal naj lepši spričevanja keršanske vernosti in bogoljubnosti, ter je vsim, ki so ga poznali, zapustil poseben izgled, kako se mora spoštovati naša sv. vera. Bog mu daj sv. raj!

Iz Rima, 8. mal. travna, pravi pismo ondotnih gg. uršularnic do ljubljanskih to-le: V dokaz naše ljubezni vam pošljemo svetinjo od Pija IX; ne bojte se je častiti, zakaj tukaj v Rimu so v visoki časti naj manjši reči, ki so Njim služile, in že na Francoskem se govori o čudežih, doseženih po njihovi priprošnji.

Na Angleškem je v katoliško Cerkev prestopil lord Aleksander Gordon Leunox, brat kneza z Richmonda, ministra kraljice Viktorije. — Kaže se, da Anglija bo imela zastopnika pri rimskem Stolu, in meni se, da ta čast bode zadela lorda Montagu-a, spreobnjenca iz protestanstva.

Poslednje novice. Iz Dubrovnika naznanujejo 14. t. m., da je 32 ercegovinskih glavarjev v to mesto prišlo iz Cetinja, kamor so bili poklicani. Hočejo se boje zopet vojskovati pod črnogorsko zastavo zoper Turka. Sicer pa so glasi na Angleškem in po drugih dvorovih bolj mirni, kot so bili pred malo dnevi. V spodnji angleški zbornici se je celo obetalo, da na angleško posredovanje je upanje za pomirjenje med Turčijo in Grecijo. Iz Ruskega naznanjajo 16. t. m., da se stan ni premenil. — Donova je zopet oproštena torpedov in sploh za deržkov ter se dá brez nevarnosti po nji voziti. — Na Pruskem nadalje divjá „kulturna borba“, to je, pogansko trenje katoliške Cerkve. Na Šleškem je novo zatertih precejšnje število redovniških šol. V Monastiru je kjubu temeljnih pravil in pravic izvoljen na univerzi eden profesorjev protestant.

Dobrotni darovi.

Za pogorelce „Starovaščane“ v Šentjerneji: M. S. 1 gl. — Po preč. gosp. fajm. G. Köstlu 10 gl. — Iz Vodice po č. g. fajm. 4 gl. — Z Jesenic po č. g. fajm. 6 gl. — Neimenovana 50 kr. — Iz Leš pri Terž. po č. g. fajm. 4 gl.

Za pogorelce v Klancu pri Kranji: M. S. 1 gl. — Iz Leš pri Terž. po č. g. fajm. 4 gl.

Za pogorelce v Hrenovicah: Neimenovana 50 kr.

Za sv. Očeta: Č. g. L. Rozman 1 tol. za 2 gl. st. d.

Za afrikanski misijon: Iz Vodice po č. g. fajm. 2 gld. 50 kr.

Za misijone: Neimenovana dobra roka po milgsp. proštu Jož. Zupanu 15 gl.

Za novo cerkev N. lj. G. presv. Serca v Davči: G. 1 gl. — Iz preserčne hvaležnosti do Naše ljube Gospé presv. Serca: J. K. 1 gl. in M. C. 1 gl.

Za Božji grob v Jeruzalemu: Iz Šmarije po č. g. J. Vrandiču 4 gl. — Fara Verh 2 gl. 50 kr. — Iz Vodice po č. g. fajm. 2 gl. 50 kr. — Z Jesenic po č. g. fajm. 3 gld. — Iz Leš po č. g. fajm. 2 gl. 50 kr. — Iz št. Ruperta po č. g. fajm. 7 gl. — Od sv. Trojice ob Mokronogu po č. g. fajm. 2 gl. 5 kr.

Za dobre namene: Č. g. L. Rozman 1 gl.